

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Tableta de scriitor

Cu minte, ori fără minte

Când spun că cineva are minte, românii înțeleg prin acesta că este un om înțelept. Om cu minte nu înseamnă obligatoriu om cu carte, fișcal, cum ziceau bănațenii vechi, adică notar, primar, profesor, doctor, ci om care este capabil să judece orice situație, să dea o soluție, să găsească un răspuns la întrebările pe care viața ni le ridică. Cei fără minte sunt, în disprețul colectiv, flecarii, repeziții, cei ce sunt gata să-și dea cu părerea în orice situație, oricât de străină ar fi pregătirii și

priceperii lor. Cel fără minte practică cea mai deșăntată și mai periculoasă demagogie. Suiet la tribuna Parlamentului, la amvonul guvernului sau al prezidentului Republicii, omul fără minte nu se sfiește, ba, dimpotrivă, dă pe de lături de încântat ce este, de propria, monumentală-i prostie. Prostie care este soră geamănă cu îngâmfarea. Din vremea în care românii învățaseră că "limba fără frâu sparge case și cetăți" ar fi trebuit să ne rămână această sfiiciune față de cuvânt, pe care să

nu-l rostim cu ușurință, adesea în dezmăț, ci atenți la sensurile lui adânci și la respectul pe care-l datorăm semenilor noștri, nouă înșine.

Ion Marin ALMĂJAN
(continuare în pag.2)

Cărțile religiilor

Fecare religie își are învățătura ei cuprinsă într-o carte sau mai multe cărți considerate sacre. Confucianismul ține în mare cinste cinci cărți numite **King** și patru cărți **Șu**, taoismul — cartea **Dao-de-țzin**, șintoismul — în special cărțile **Ko-ji-ki** și **Nihon-gi**, brahmanismul — celebrele **Veda**, budismul — voluminoasele **Tripitaka**, hinduismul — epopeile **Mahâbârata** și **Râmâyana**, zoroastrismul — **Zend-avesta**, islamismul — cunoscutul **Coran**, mozaismul, **Biblia** sau **Sfânta Scriptură** constând din **Vechiul Testament** iar creștinismul aceeași **Biblie** sau **Sfânta Scriptură** căreia i s-a adăugat însă **Noul Testament**.

✚ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Poezie adevărată

A fi, peste mormântul verii,
sedus de viață ca de-un dor,
mînz liber degustînd lumina
sălbatec și nerăbdător.
Să crezi ca nu există moarte,
că morții sînt numai un fel
de fluturi adormiți de muzici
închiși în bile de oțel.

A FI

A fi uitat de toată lumea,
a fi iubit de cine vrei
cînd vin să te-ncălzească noaptea
fragile, turmele de miei.
A fi pe-un cîmp uitat de lume,
de smog uitat și de mașini,
tu singur duelînd în aer
cu săbiile unor crini.

A ști, rîzînd, că sînul tandru
rotit în porțelan etern
se surpă-n el pînă devine
mormînt al laptelui matern.
Și peste toate, ca un tigru,
să treci rîzînd și să te minți.
Și cînd amenință zăpada
s-o-ntîmpini cu o floare-n dinți.

Mircea MICU

Veșnicia cuvîntului

AVEM TIMP...

Avem timp pentru toate. Să dormim, să alergăm în dreapta și-n stînga, să regretăm c-am greșit și să greșim din nou, să-i judecăm pe alții și să ne absolvim pe noi înșine, avem timp să citim și să scriem, să corectăm ce-am scris, să regretăm ce-am scris, avem timp să facem proiecte și să nu le respectăm, avem timp să ne facem iluzii și să răscolim prin cenușa lor mai târziu. Avem timp pentru ambiții și boli, să învinovățim destinul și amănuntele, avem timp să privim norii, reclamele sau un accident oarecare, avem timp să ne-alungăm întrebările, să amănăm răspunsurile, avem timp să sfărâmăm un vis și să-l reinventăm, avem timp să ne facem prieteni, să-i pierdem, avem timp să primim lecții și să

le uităm după-aceea, avem timp să primim daruri și să nu le-nțelegem. Avem timp pentru toate. Nu e timp doar pentru puțină tandrețe. Când să facem și asta - murim. Am învățat unele lucruri în viață pe care vi le împărtășesc și vouă! Am învățat că nu poți face pe cineva

să te iubească Tot ce poți face este să fii o persoană iubită. Restul... depinde de ceilalți. Am învățat că oricât mi-ar păsa mie altora s-ar putea să nu le pese. Am învățat că durează ani să câștigi încredere, și că doar în câteva secunde poți să o pierzi. Am învățat că nu contează CE ai în viață Ci PE CINE ai. Am învățat că te descurci și ți-e de folos farmecul cca 15 minute. După aceea, însă, ar fi bine să știi ceva. Am învățat că nu trebuie să te compari cu ceea ce pot alții mai bine să faci. Ci cu ceea ce poți tu să faci. Am învățat că nu contează ce li se întîmplă oamenilor. Ci contează ceea ce pot eu să fac pentru a rezolva. Am învățat că oricum ai tăia,

orice lucru are doua fețe. Am învățat că trebuie să te desparti de cei dragi cu cuvinte calde. S-ar putea să fie ultima oară când îi vezi. Am învățat că poți continua încă mult timp, după ce ai spus că nu mai poți. Am învățat că eroi sunt cei care fac ce trebuie, când trebuie. Indiferent de consecințe. Am învățat că sunt oameni care te iubesc, dar nu știu s-o arate. Am învățat că atunci când sunt supărat am DREPTUL să fiu supărat. Dar nu am dreptul să fiu și rău. Am învățat că prietenia adevărată continuă să existe chiar și la distanță, iar asta este valabil și pentru iubirea adevărată Am învățat că, dacă cineva nu te iubește cum ai vrea tu, nu

Octavian PALER
(continuare în pag.2)

ANUL XIII
Nr. 6 (160)

IUNIE
CIREȘAR

ADRESA INTERNET
http://www.magazinmr.uv.ro
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2007

Cu minte, ori fără minte

(urmare din pag. 1)

Minciuna la români a început să se manifeste ca un flagel colectiv din clipa în care am împrumutat forme de organizare a vieții politice, înființând partide, camere legislative. Bătăliile politice date în vederea câștigării voturilor au împins în față ca pe sarica de fân a măgarului lui Buridan, minciuna, promisiunea mincinoasă. Poduri, drumuri, impozite mici, pensii mari, un trai pe vătrai, să trăiți bine! Toate acestea au momit prostimea să dea voturile „catindatului”. După ce s-a văzut cu sacii în căruță, acesta a încuiat lada cu promisiuni și și-a văzut de interesele proprii. Că respectivii candidați mint conștient, nu-i nici un secret. Ceea ce mă intrigă este inocența să nu zic prostia mulțimii care se lasă de fiecare dată păcălită. Uneori de către același ipochimen și cu fix aceleași promisiuni mincinoase. Mărturisesc uimirea ce m-a cuprins când am auzit că primul ministru al Ungariei a recunoscut public minciunile pe care el și cei din partidul său le-au rostit în fața electoratului. Ungurii l-au huiduit și au organizat manifestații de stradă, cerându-i demisia. Eu, dimpotrivă l-aș fi felicitat. Recu-noscând minciuna, respectivul demnitar își asuma implicit rușinea de a o fi rostit și deci și obligația de a o

repara. La noi, o asemenea recunoaștere nu se întâmplă. Obrazul politicianilor români este mai gros decât talpa încălțărilor. Dar și talpa se tocește de prea multă purtare...

Se spune că românul s-a născut poet. Teamă mi-e că de la Alecsandri încoace lucrurile s-au schimbat. Românul s-a născut orator. Flecăreala este o a doua natură a românului. Provocat de reporteri, de jurnaliști, concetățenii noștri nu se rușinează să debiteze cele mai hilare și câteodată neroade păreri privitoare la orice. De la meniul Casei Albe, la fantomele ce bânuie castelele din Anglia sau la moroii din Oltenia. Uitați-vă la fotbaliști. În timpul meciurilor sunt ca niște gloabe hrănite cu rumeguș. După meci, intervievați, sunt doctori în fotbal. Nu doar în fotbalul jucat de ei, ci și în cel jucat de ceilalți. Pe șanț, tața Leana cu obrazul stâlcit de trai prost și de muncă, cu gura știrbă, fără nici un dinte, își dă cu părerea, provocată fiind, asupra politicii românești și a președinților români de la Ion Iliescu la Traian Băsescu. Și astfel, dacă stăm să ascultăm țara vom desluși din păcate doar clămpănitul flecarilor, indiferent pe ce scară, socială se află, în ce scaun stau, de câte ori pe săptămână se spală sau de câte ori își schimbă cămășile.

AVEM TIMP...

(urmare din pag. 1)

înseamnă că nu te iubește din tot sufletul. Am învățat că indiferent cât de bun îți este un prieten, oricum te va răni din când în când, iar tu, trebuie să-l ierți pentru asta. Am învățat că nu este întotdeauna, de ajuns să fii iertat de alții. Câteodată trebuie să înveți să te ierți pe tine însuși. Am învățat că indiferent cât de mult suferi, lumea nu se va opri în loc pentru durerea ta. Am învățat că trecutul și circumstanțele îți-ar putea influența personalitatea. Dar că TU ești responsabil pentru ceea ce devii. Am învățat că, dacă doi oameni se ceartă, nu înseamnă că nu se iubesc și nici faptul că nu se ceartă nu dovedește că se iubesc. Am învățat că uneori trebuie să pui persoana pe primul loc. Și nu faptele sale. Am învățat că doi oameni pot privi același lucru și pot vedea ceva total diferit. Am învățat că indiferent de consecințe, cei care sunt cinstiți cu ei înșiși ajung mai departe în viață. Am învățat că viața îți poate fi schimbată în câteva ore, de către oameni care nici nu te cunosc. Am învățat că și atunci când crezi că nu mai ai nimic de dat, când te strigă un prieten vei găsi puterea de a-l ajuta. Am învățat că scrisul, ca și vorbitul, poate liniști durerile sufletești. Am învățat că oamenii la care îți cel mai mult îți sunt luați prea repede... Am învățat că este prea greu să-ți dai seama, unde să tragi linie între a fi amabil, a nu răni oamenii și a-ți susține părerile. Am învățat să iubesc, ca să pot să fiu iubit.

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„Suntem o țară nenorocită de gazetari cu nenorociți gazetari care sunt orice.”

Eugen Ionescu

Un porc în aspic

Un alt infractor periculos, tot din „galeria monștri” a lui Pazvante Chiorul, este Ioan Talpeș. Ziarul „Adevărul” dă, tot pe pagina I, un titlu năucitor: „Talpeș a pus Tezaurul la «ruleta rusească». În calitate de vicepremier, Ioan Talpeș a încercat să transforme negocierea Tezaurului de la Moscova într-o afacere privată, de peste 5 miliarde de dolari”. Revista „România Mare” a publicat, de altfel, un set de documente - referitoare la negocierile unor particulari, care puteau arunca totul în aer și ar fi dus la desființarea Comisiei Româno-Ruse. Ziarul „Adevărul” continuă: „Deși românii au dejucat planurile Rusiei, Ioan Talpeș, în calitate de vicepremier, a fost singurul oficial guvernamental român care a dat curs ofertei Moscovei, fiind la un pas să compromită totul. El demarase, pe cont propriu, discuțiile cu intermediari, în ciuda avertismentelor date de instituțiile abilitate. Fostul șef al spionajului a acționat ca un ageamiu, riscând un interes național de o importanță cardinală”. Acest evreu momârlan (ciudată combinație!) e unul dintre cei mai lacomi gangsteri: contrabandist de petrol, în primul rând, dar și protector al mafiotului Willem Matser și al pedofilului Kurt Treptow. „Hai, liberare!” - zic militarii, când se apropie sorocul lăsării la vatră, „Hai, închisoare!” - zicem noi, cu privire la nenorocitul ăsta de Talpeș, cu căpățâna lui de porc în aspic.

ALCIBIADE

„România Mare” nr. 878

Zidurile mai deștepte decât oamenii

Dintotdeauna, la schimbarea regimurilor au fost demolate unele edificii cu funcții simbolice. Unii au știut să facă mai bine ca alții balanța între simbol și folosință. Multe biserici creștine au devenit geamii, multe palate feudale sunt de secole primării.

N-am sentimente deosebite lucrând în Casa Scînteii, însă aș suferi s-o văd în ruină sau dinamitată. M-ar mâhni și mai tare comentariile prostești ale unor radicali cu ocazia sacrilegiului. Văd chiar titlurile entuziast bovine din gazete: A murit un simbol al trecutului; Ne despărțim de trecut răsând; Comunismul și-a dat ultima suflare...

Unii sunt mai deștepti ca noi și fac din închisorile hoteluri de lux. Noi, întocmai hoardelor primitive, scuipăm pe niște ziduri, deși din trecut ar fi trebuit să învățăm că de aceea se ridică ziduri ce nu pot fi dărâmate decât cu dinamita, fiindcă, trecând timpul, zidurile devin mai deștepte ca oamenii.

Tudor OCTAVIAN

„Jurnalul Național” nr. 4303

Cu șefu' la chiolhan

Nu e nici o noutate faptul că directorii și directorășii din țară îi cinstesc așa cum se cuvine pe șefii și șefuții veniți în control de la centru. Cred că nu există șef de direcție din Timiș care să nu fi organizat un chef așa cum se cuvine pentru inspectorii de la minister, veniți să controleze activitatea din teritoriu. Pe vremuri chefurile erau la vedere. Ștabii de la București se îmbătau ca niște porci prin birturile „selecte” din Timișoara. După mâncare și băutură, oficialii locali aveau grijă ca inspectorul din capitală să aibă parte de o noapte plăcută după care, a două zi, șefii se întorceau la minister cu hălci de carne de la Comtim, Otteri și Vegeta. Nu s-a schimbat nimic de atunci. Conținutul plaselor nu mai e același, Otterii și-au schimbat doar marca și Vegeta nu mai are căutare, în schimb se poartă plicurile. Chefurile sunt cam la fel.

„Evenimentul zilei” nr. 4827

Gherila politică

Fanarioții noi, asemeni celor vechi, vlăguiesc poporul. Doar că fanarioții, veștejiți de istoriografia romantică și cea naționalistă ca expresii ale corupției structurale, au fost deschițătorii modernității. „Grecoteii cu nas subțire” au făcut enorm și pentru „republică”, pentru instaurarea unui spațiu public, și pentru modernizarea României.

Cristian PĂRVULESCU

„Cotidianul” nr. 4802

Ce căuta Turku în Finlanda?

- Nu înghițiți umbrele! Vi s-ar putea deschide înăuntru.
- Lasă-ți lucrul și ia-ți look-ul. (Vechi proverb autohton actualizat)
- Să scrii o carte intra-atât de subțirică, încât să n-aibă, între paginile ei, loc nici, cel puțin, un semn de carte.
- Ghicitoare: iese la soare și intră la spălat?
- Jenseits von Gut und Böse, adică “Dincolo de gută și obeze”. (Titlul unui mic îndreptar nutriționistic)
- Nici populație fără copulație, nici copulație fără populație! (Lozincă demografică electorală)
- Capitala unei țări e, câteodată, fie cacapitala ei, fie capipitala ei; fie, ambele concomitent: cacapitala ei, adică.
- La valeur n'attend pas le nombre des années! (Maximă a dlui George Becali, când, june proprietar de turme, n-avea destui câini “mai bărbați”, nici prea mulți măgari de companie și măgărițe de prăsilă.)
- Un neamț avea un câine cu acest nume straniu: *Zukunft*, adică Viitor. — “Komm her, Kuzu, Kuzukunft!” îl striga tot timpul proprietarul; iar Viitorul, dând din coadă, apărea.
- La întrebarea “Ce căuta neamțul în Bulgaria?”, răspund prin altă întrebare, și anume: “Ce caută Turku în Finlanda?” (Dacă nu v-ați prins la poanta asta, mai puneți mâna pe-un manual de geografie!)

Șerban FOARȚĂ

„Orizont”

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Doru Arăzan, cu sau fără voia noastră, a contemporanilor săi, este un OM pe care bunul Dumnezeu – prin ursitoarele trimise la vreme – l-a înobilat drept suveran peste daltă și piatră, peste marmură și lut, peste bronz și primăvara creației.

Il cunosc din anii în care verile erau încărcate cu pepeni și tinerețea noastră se smintea cu cireșe la urechi. Căuta de atunci bronzul cosmic pe care să-l îmblânzească cu iubire și har pentru a-i dăruii atotputernicia zborului.

Fermecat de închipuirii neatînse de confrăți, Doru Arăzan iubește blând răsăritul soarelui în câmpie, ciutura fântânii de la marginea moșiei strămoșești, timpul care nu se mai lasă dus îndărăt, zborul cocorilor de pe pragul toamnei, „băgrinii” de la poarta casei părințești în care se urca încercând să atingă amurgul și – asemeni mie- țigăncile cu brățări la picior. Dar, mai mult decât orice pe lume, maestrul iubește onoarea numelui pe care l-a moștenit de la preabunii săi părinți. Din acest motiv, chiar dacă ar eșua pe o insulă pustie ori rătăcește între canibalii lumii civilizate, pe el îl regăsim mereu, în acea contragere abuzivă, destinată să dea sunet de vorbă istorică orală unui pasaj din scrisoarea lui Francisc I adresată iubitei sale mame, Luiza de Savoya, în seara de după lupta de la Pavia: „Totul poate fi pierdut, numai onoarea nu!”

V. Todî

- Ce nume este acesta, Arăzan?

- Am să-ți răspund printr-o poveste scurtă. Aveam șapte ani. Bunicul m-a luat de mână: „- Hai să mergem la o plimbare. - Noi doi? - Da.” Am ajuns la marginea satului Bărăteaz unde era un lot de pământ împărțit în parcele. Toată suprafața era cultivată cu pepeni verzi și galbeni. La un anumit moment îmi spune: „- Ce scrie aici?” Era un par, un simplu semn ce delimita parcelele. Cu un creion chimic și litere mici era scris ARĂZAN. „- Caută aici cel mai galben pepene.” Am căutat. Dar nu am găsit niciunul copt. I-am răspuns descumpănit: „- Nu-i niciunul galben. Dar uite! Acolo!” Și îi arăt într-o altă parcelă unul copt. Pe câmp eram doar noi doi. Bătrânul îmi răspunde: „- O fi galben, dar acela nu-i al nostru.” M-a luat de mână și am plecat acasă. „- Venim peste două zile!” A fost una din lecțiile copilăriei mele pe care nu am uitat-o nici azi. Uite de ce, ARĂZAN, nu și-ar putea inventa niciodată o „Mătușă Tamara”. Acesta-i aluatul din care e făcut numele Arăzan.

- Ce crezi că nu știe și ar trebui să cunoască lumea despre artistul Arăzan.

- Todî, lumea nu ar trebui să mă cunoască pe mine, ci ar trebui să-mi cunoască lucrările, să se regăsească, dacă poate, în visele, ideile, trăirile mele și astfel să se bucure odată cu mine de această clipă. În rest, sunt un om ca toți ceilalți.

- Veșnicești oameni în piatră, deci cunoști bine omul, da?

- Hmm... pe la șaptesprezece ani spuneam: „Omule, de mine nu ai unde să te ascunzi. Cu privirea minții te dezbrac de masca pe care o porți și te descopăr așa cum ești.” Iar acum pot spune: „Ce departe de adevăr am fost la șaptesprezece ani.”

- Definește-mă pe mine.

- Ești orgolios. Vrei să obții de la mine un portret. Îți spun că mănuiesc mai bine daltă decât cuvântul. Mă încumet însă să-ți spun totuși ceva: Todî, consider că ai fi putut să pui piciorul și într-un alt tramvai. Tu ar fi trebuit să ajungi actor. Ai acel ceva ce nu se învață la nicio academie din lume – ai har, și mai ceva: creația prieteniei. În rest, cine să-ți cunoască ascunzișurile firii?

- Care e rolul femeii în viața unui artist? Dar al soției?

- Ce întrebare! În femeie e concentrată toată savoarea lumii. Și aici, dacă-mi permiți, îți pot recita două poezii de ale mele:

„Poezia existenței

De-aș putea
să-mi pun o piedică azi
și să mă împotmolesc
în iubire,
N-aș mai cânta
DE CE-ul tuturor
și-aș fi nemuritor.
ce clipă mai pot să-mi ofer
ce semn îmi mai trebuie
când tu ești alături
și ce să mai sper
să descifrez cu mintea
când rătăcind
sfidându-i pe toți
și pe toate,
canoane și legi,
descopăr în brațele tale
poezia existenței întregi.”

Credință
(lemn,
atelier)

„Noaptea uitată
soției Ana

Noaptea, herghelia
o simt mai aproape
și-aud nechezatul
prelung
al regelui cal ce-n floară.
În mine coboară
copite de cai
hai vino iubito
nimic n-o să doară
în noaptea regelui cal
or să moară
cuvinte pustii
iluzii deșarte
și poate o carte
rămâne în urmă
să spună
că noi ne-am iubit
și-am murit
în noaptea regelui cal.”

Geneză
(lemn,
atelier)

Dans
(bronz,
Essen,
colecție
particulară)

Eva
(bronz,
atelier)

contradictorie să se așeze pe două valori cardinale: înțelegere – toleranță, la care adaug întărirea conștiinței de pământean, fără teama de a-mi pierde identitatea.

- Încotro călătoreau gândurile tale cu o clipă înainte de a ne întâlni?

- Mă surprind de multe ori, fără să vreau, trist. Am doi nepoți născuți în Germania, Katherina de 9 ani și Simon, de 6 ani (cel care-mi spune: „am plâns după tine toată noaptea”). Nu le lispește nimic, doar că eu ajung odată pe an acolo și-mi pare prea puțin. Aș fi vrut să le transmit mai multe. Deși copiii știu poveștile lui Creangă și câteva poezii ale lui Eminescu.

- Care izvor al adevărului ai vrea să se deschidă pentru neamul românesc?

- Simplu: cel al iubirii.

- Îți plac drumurile bătute?

- Nu.

- Ai dăruit pietrei tristețe. Dar bucurie i-ai dăruit?

- Da. Am cântat-o în toată frumusețea ei.

- Ce urăști mai mult?

- Nu urăsc nimic și pe nimeni. Caut să-i înțeleg pe cei din jur oferindu-le, chiar și atunci când nu e cazul, circumstanțe atenuante. Nu îmi plac: invidia, prostia, aroganța, suficiența.

- Poate înlocui munca iluziile pierdute?

- Pentru o clipă, da. Cu adevărat, niciodată!

- Cât de des ar trebui să se întâlnească sufletul unui artist cu smerenia?

- Zilnic. Astfel artistul ar fi politician.

- Cum ți se arată țara asta, astăzi, maestre Arăzan, față de cea de care te-ai despărțit în '89?

- Astăzi? Zbuciumată, încrâncenată, o țară în care logica nu mai funcționează, prostia a prins puteri, valorile sunt îngropate, iar gunoaiile s-au ridicat la suprafață. Cei de ieri, un partid unic, blestemat, s-au despărțit azi în partide mici, îngâmfate și belicoase. Cu ce se laudă guvernării de 17 ani încoace? Sub domniile lor au emigrat milioane de români. Care le sunt performanțele? Pensii de 50 de euro, salarii de 200 euro, la coșul zilnic la preț european. Acum 30 de ani când aveam nebulia tinereții, am trimis revistelor mari din țară poemul meu – Pacea Războaielor – din care, acum, îți spun câteva versuri:

„Blestem vă arunc vouă, să vă cuprindă frig
Priviți-vă-n oglindă, niște uscături
Ce-mpiedică lumina eternelor păduri
Bandă hidoasă de adunături
Scuipați-vă-n conștiință și în ființă
Mai mincinoși ședință de ședință ...”

Așa am văzut eu România înainte de '89.

Tinerete
(bronz,
Viena,
colecție
particulară)

- Contradictoriu este un termen ce se poate folosi în dialectică, dar în artă?

- Contradictoriu? Un termen fără de care arta nu ar fi progresat, „noul” nu s-ar fi născut, Brâncuși nu ar fi avut ce nega. Și aici ideile se ciocnesc, tendințele sunt diferite, iar în final apare frumosul, bucuria, într-un cuvânt: Arta.

- De ce devine artistul, deseori, un nesociabil?

- Să facem o distincție între: creatori și interpreți. Primii sunt cei care se pot retrage și o fac de multe ori pentru că înțeleg mai profund viața. Odată ajunși în acest loc acumulările de bunuri materiale nu le mai spun nimic. Îi obsedează tăcerea pietrei, florile unui cireș, ori zâmbetul din privirea unei femei.

- Pentru cine de pe pământ ai mari laude?

- Dumnezeu, cum mă poți întreba așa ceva? Dacă trebuie să laud, aș lauda în primul rând mințile savante ale lumii. Aș lauda compozitorii, poeții, pictorii, sculptorii și aș mai lauda, punându-le covoare sub tălpile desculțe, pe cei simpli și mulți, pe cei ca bunicul meu.

- Despre ce crezi că nu am reușit să vorbim?

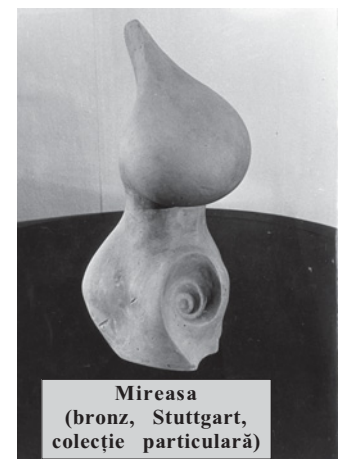
- Despre copiii noștri. Despre cum ne regăsim amândoi în Budulea Taichi. Tu, prin fiul tău care studiază la Paris. Eu, prin Doru Arăzan Jr., care a ajuns la o scriitură cu adevărat mare. Te invit să-i citești ultima carte, „Pistru”, și vei înțelege cum poate fi exprimat sentimentul iubirii profund și rafinat. Și totodată prin fiica mea, Corina, care, cu o forță inimaginabilă, a plecat la 19 ani din țară și și-a construit un alt destin.

- Suntem orgolioși?

- Nu suntem orgolioși, ci doar împliniți.

Damian Ureche
(bronz, portret, efigie)

Mireasa
(bronz, Stuttgart,
colecție particulară)

Vezi, eu pun femeia pe cel mai înalt soclu. Pe cea care am pus-o acolo, a trebuit să o creez din ochii verzi ai uneia, din buzele albe, din surâsul celei de-a treia și uite așa am ajuns înaintea ei să mă închin. M-am simțit întotdeauna un răsfațat al sexului frumos.

- Ce însemnătate mare are demnitatea individuală și națională în contextul europeanizării destinului?

- Pe plan individual înseamnă să ai un comportament care să-ți îngăduie privirea copiilor, părinților și prietenilor în ochi. Pe plan național vom rămâne aceeași, păstrând matricea genetică a acestui popor. Eu văd Europa ca pe un tablou de Van Gogh, iar românii vor contribui cu nuanța de culoare.

- Te sperii de globalizare?

- Eu merg mai departe, prin cea mai importantă lucrare a mea: „Porțile mileniului trei”, prin care invit religiile și rasele lumii la cel mai important dialog, în urma căruia specia asta

Anie este luna în care Ion Antonescu a fost condamnat la moarte și executat de un tribunal al României Sovietice. La 63 de ani de la moartea sa, România Nimănui nu are dreptul nici să-l omagieze nici să-l comemoreze pe acest strașnic anticomunist. Noroc cu SUA, care îi mai păstrează memoria în documente. Documente pe care acad. Dinu G. Giurescu le-a selectat, tradus și adnotat – cinci telegrame și un raport, toate din iulie 1940, privind împrejurările arestării generalului Antonescu, precum și o convorbire a sa cu diplomatul american Franklin Matt Gunther, fost ministru plenipotențiar al Statelor Unite ale Americii la București din 1937 și până în noiembrie 1941, care a urmărit cu atenție și nuanțat personalitatea viitorului „Conducător al Statului român.” (V.T.)

„... La statul major al lui Prezan, se afla un ofițer, Antonescu, care părea să conducă totul...”

Alexandru Averescu

„Telegrama primită de la București, datată 3 iulie 1940,

primită la 9.40 p.m.

Secretarului de Stat,
Washington

[Nr.] 334, 3 iulie, orele 7 p.m.

Confidențial

Guvernul de uniune națională a regelui pare să fie una din marile sale greșeli. Nu place nimănui, cu atât mai puțin național-țărăniștilor, cel mai mare partid al țării, nici Gărzii de Fier, desigur nu rușilor și nici chiar germanilor, care doreau ceva mult mai rapid, cu o epurare reală a politicienilor corupți sau nefa-vorabili. Păreră că regele Carol este într-o situație precară este de asemenea împărtășită și de cercurile informate.

După ce am triat o mulțime de zvonuri și comentarii, suntem deocamdată de părere că singura soluție pentru rege de a ieși din impas — dacă are aprobarea germanilor — ar fi instituirea unei dictaturi militare temporare sub conducerea singurului mareșal în viață, Prezan, și cu includerea generalului Antonescu, adesea menționat în telegramele acestei Legații, singurul pe care toți admit că este cel mai bun general pe care-l au. A fost pe linie moartă și într-o semidizgrație pentru presupusele sale simpatii pro-Garda de Fier și pentru că regele și alții se temeau de puterea sa în cadrul armatei.

Gunther”.

(National Archives, Washington, D.C., 871.00/752)

„Telegramă primită de la București, datată 10 iulie 1940,

primită la 11 iulie, la 12,25

Secretarului de Stat,
Washington

Nr. 363, 10 iulie, la amiază

Urgent
Strict confidențială

Ieri, la prânz, generalul Antonescu a fost arestat în vila sa, la Predeal. Chiar sâmbăta trecută avusesem cu el o lungă discuție, în care el și-a subliniat poziția sa față de excluderea de către rege, din noul guvern, a unor persoane mai ferme și cu experiență, cât și față de lipsa de prevedere de a nu fi evacuat din vreme o mare cantitate de materiale de război din Basarabia, imposibil de salvat, întrucât timpul acordat a fost prea scurt. Antonescu l-a sfătuit pe rege să insiste pentru o evacuare timp de douăzeci de zile, sau să lupte.

Antonescu este într-o continuă și violentă opoziție față de clica Palatului, îndeosebi față de Urdăreanu, și pare rațional a conchide că arestarea sa a fost pusă la cale de Urdăreanu care, posibil, a reușit să convingă pe rege că Antonescu ar putea încuraja o revoltă a armatei, în interiorul căreia are mare influență. Nimeni nu știe încotro a fost dus, nici ce i s-a întâmplat.

Nu-mi place de fel situația internă. Regele a informat pe politicienii mai în vârstă că nu-i vrea, că el este hotărât să guverneze cu tineretul. În acest sens, el mizează oarecum pe cunoscuta popularitate printre tineri a fiului său, Mihai, în vârstă de numai 18 ani. Dar, așa cum am constatat adesea cu însumi, tineretul are felul său propriu de a face lucrurile.

De îndată ce va fi bine cunoscută, arestarea generalului Antonescu este menită să aibă consecințe largi, întrucât el este respectat și de armată, și de tineret — din Garda de Fier și în afara ei —, dar și de germani și de elementele progermane, care recunosc în el un român capabil, cinstit și patriot.

Toți aceștia se opun cu vehemență doamnei [Elena] Lupescu, vechea prietenă și confidentă a regelui, și lui Urdăreanu, omul de casă al suveranului și al ei.

Recunosc, cele de mai sus par senzaționale și gazetărești, dar într-un timp ca acesta, când România este amenințată atât dinlăuntru, cât și dinafară, se poate întâmpla orice, sau chiar nimic.

Pe plan intern, situația se deteriorează în continuare, prin nemulțumirea țărănimii, oriunde armata a fost încartiruită, datorită rechizițiilor cu toptanul de vite și bunuri, fără despăgubirea cuvenită.

Armata însăși, mobilizată și inactivă de mult timp, este ținta unei propagande subversive.

În zilele evacuării precipitate din Basarabia și din partea de nord a Bucovinei, Antonescu se adresează, în scris, regelui Carol al II-lea:

„Majestate,
Țara se prăbușește.

În Basarabia și în Bucovina, se petrec scene sfâșietoare.

Mari și mici unități, abandonate de șefi și surprinse fără ordine, se lasă dezarmate la prima amenințare.

Funcționarii, familiile lor și ale ofițerilor au fost lăsate pradă celor mai groaznice urgii.

Materiale imense și depozite militare, acumulate acolo și menținute până în ultimul moment din ordin, au rămas în mâinile inamicului...

Țara care simte, țara care vede, țara care presimte, toată țara este consternată și în panică...”

„Statele Unite ale Americii
Nr. 1.494

București, 12 iulie 1940
Confidențial

Tema: Conversația cu generalul Antonescu, aflat de curând sub arest la domiciliu, ca un așa-zis simpatizant al Gărzii de Fier

Onorabilului Secretar de Stat,
Washington

Telegrama mea nr. 363, din 10 iulie, la prânz, menționează, în primele două paragrafe, o conversație pe care am avut-o, la 6 iulie, cu generalul Antonescu, militar cu puternică autoritate și așa-zis simpatizant al Gărzii de Fier, pus recent sub «arest la domiciliu», în vila sa de la munte, la Predeal. Am onorarea, acum, să dezvolt principalele cuprinderi ale observațiilor sale. Părea atunci foarte pesimist și, în general, dezamăgit de recentele evoluții politice.

I s-a oferit de două ori funcția de prim-ministru al României — a spus generalul Antonescu —, dar a refuzat, deoarece dorea să facă lucrurile așa cum le înțelegea el și știa că nu ar putea. Când am remarcat că, pentru un observator ca mine, apare faptul că regele a decis acum să guverneze cu tineretul țării, generalul a răspuns că totul e foarte bine așa, numai că tineretul are un anumit fel al său propriu de a face lucrurile. A deplâns faptul că noul guvern nu are autoritate, întrucât persoanele care-l alcătuiesc nu înscamnă ceva în ochii oamenilor țării și nici nu sunt bine cunoscute. Și-a exprimat foarte mult nemulțumirea pentru faptul că acest guvern, ca și precedentele, este alcătuit din marionete, iar sforile sunt trase de aceleași persoane. A spus că el, personal, a fost întotdeauna pentru cinsti și că are un plan bine întocmit.

Antonescu spusese regelui că este absurdă afirmația că el ar fi fost un aderent al lui Codreanu. Potrivit lui Antonescu, era de-ajuns să stai de vorbă o jumătate de oră cu Codreanu pentru a-ți da seama că, în politică, are judecata unui copil. Totuși, Codreanu era pentru reformă și o administrație cinstită — a adăugat el —, iar tineretul țării era cu el. Antonescu a condamnat politica lui Călinescu de reprimare, drept cea mai nesăbuită. A conchis că nu-l vede favorabil pe Urdăreanu, mareșalul Palatului.

Referindu-se la pierderile românești din Basarabia, generalul Antonescu a spus că ele cuprind multe mitraliere și ceva artilerie de câmp, de asemenea 1.500 vagoane de zahăr și o cantitate considerabilă de echipamente și rezerve în depozite, despre care nu cunoaște până acum vreo precizare în cifre.

Potrivit lui, o divizie basarabească aproape întregă a trecut repede în partea ruscă, de îndată ce și-au dat seama că se vor retrage fără luptă, întrucât le era greu să-și pășcască familiile.

Generalul a mai remarcat că ar fi fost mai înțelept să fi avut trupe transilvănene în Basarabia și să fi folosit pe basarabeni în altă parte. El susține că, de îndată ce au venit semnale că Rusia are intenția să se miște în această direcție, el a îndemnat stăruitor pe rege, ca echipamentul greu să fie retras și că, de asemenea, populația ce dorea să plece, să fie evacuată. Eu am subliniat că aceasta ar fi avut ca rezultat, atunci, o hotărâre de a lupta sau nu, și că atare măsuri, puse în aplicare, ar fi dat rușilor o indicație clară asupra naturii deciziei.

Antonescu a adăugat că, atunci când a fost dat ultimatumul, el a stăruit pe lângă rege ca să ceară, cu insistență, 20 zile pentru evacuarea sau să se opună cu armele.

Față de greutățile prezentului, generalul Antonescu a criticat politica anterioară de neutralitate a guvernului și a susținut că România ar fi trebuit să se alătore Germaniei mai devreme, când ar fi obținut o formă de garanție satisfăcătoare.

El a recunoscut că România a rămas de căruță și a fost de părere că nu există, astăzi, nici un fel de înțelegere satisfăcătoare cu Germania, ca garanție a viitorului.

În ciuda unor informații contrarii, am înțeles că generalul Antonescu se află în continuare sub arest și este ținut, acum, la [M-rea] Bistrița.

Cu respect, al domniei voastre,
pentru ministrul [plenipotențiar]
(ss) Frederich Hibbard,
secretar de Legație”.

(Ibidem, 871.00/773)

„Telegrama primită din București, datată 16 iulie 1940

primită la orele 9.07 p.m.

Secretarului de Stat,
Washington

Nr. 383, din 16 iulie, ora 1 p.m.

Strict confidențial

În ciuda afirmațiilor contrare ale ministrului Propagandei, generalul Antonescu nu este încă liber și n-a fost vreodată în arest la domiciliu. Este în continuare reținut, departe de casa sa, la [M-rea] Bistrița. Doamna Gigurtu mi-a relatat totuși, ieri, că primul ministru a vorbit regelui despre Antonescu și i s-a răspuns că, deși nu exista vreo dușmănie față de general, acesta vorbește prea mult și îi va fi spre folos să mai stea închis câteva zile, chiar dacă el ar fi deja dispus să dea o declarație semnată că, pe viitor, se va abține de la orice activitate politică.

Gunther”.

(Ibidem, 871.00/777)

„Telegrama primită de la București, datată 16 iulie 1940

primită pe 17 iulie, la 3 a.m.
Strict confidențial

Secretarului de Stat,
Washington

Nr. 387, din 16 iulie, orele 7 p.m.

Referitor la telegrama mea nr. 383,
din 16 iulie p.m.

Din alte surse, am ajuns la concluzia că internarea generalului Antonescu s-a efectuat la instigarea lui Urdăreanu, lucru anterior menționat. Se pare, totuși, că acesta are încă sprijinul deplin al regelui și acest fapt ar putea avea urmări.

Gunther”.

(Ibidem, 871.00/758)

„Telegrama primită din București, datată 22 iulie 1940

primită la 10,15 p.m.
Confidențial

Secretarului de Stat,
Washington

Nr. 400, din 22 iulie, orele 5 p.m.

Referitor la telegrama mea nr. 363,
din 10 iulie, la prânz

Generalul Antonescu este în continuare la [M-rea] Bistrița, dar în bună stare. Din sursă de încredere, sunt informat că Regele are de gând să-l reactiveze, dându-i comanda unui corp de armadă. El a fost trecut în rezervă cu vreo 18 luni în urmă. Reactivarea ar constitui o soluționare strălucită a dilemei existente. A refuzat să semneze declarația menționată în telegrama mea nr. 383, din 16 iulie, orele 1 p.m., întrucât susține că el nu s-a amestecat vreodată în politică. Refuzul său dovedește un motiv pentru care este reținut atât de mult.

Gunther”.

(Ibidem, 87100/763)

„Istoria nu poate să înlăture adevărul și să nu ne rezerve și nouă ce ni se cuvine...”

Constantin PREZAN

COLȚUL DOCTORULUI

Boala somnului

Cei care suferă de boala somnului neodihnitor (apnee în somn) fac pauze lungi de respirație în timp ce dorm. Din această cauză, creierul lor nu se oxigenează suficient, ceea ce duce la o instalare rapidă a oboselii în timpul zilei, începând cu orele prânzului. Mintea nu e limpede, iar randamentul e foarte scăzut.

Cum vă dați seama dacă suferiți de apnee în somn:

- > sforăiți puternic
- > vă simțiți amețiți sau obosiți dimineața
- > aveți dureri de cap și probleme de concentrare
- > ațipiți în timpul zilei
- > transpirați în exces
- > vă treziți adesea din somn pentru a merge la toaletă
- > aveți hipertensiune care nu cedează la tratament
- > vă confrunțați cu probleme sexuale.

Dr. Carmen POPESCU

SPORT

O MÂNĂ DE NOROI

Acum, în mai, când vara freacă-n cireși, venită prea devreme și prea dogoritoare, un car purtând recolta „gazonului” trece agale prin Piața Mare (Piața Operei).

Piața, luminată de soare și de veșnicia închisă în turnurile Catedralei Mitropolitane, pare un cavou deschis pentru a arde-n el toată suferința suporterilor alb violeti.

Asta, după ce vom curăța praful pe care ni-l aruncă-n ochi, din căruța trasă de boi (am zis car e o-ntâmplare, să fi-n car e lucru mare!), onor conducerea B ca P.

Porumbeii, care s-au legănat printre becurile nocturne, la finala cupei, dau din cap, ascunși de arșița pe sub streșini, și clipesc rușinați de disprețul monstruos cu care sunt tratați cei care trăiesc cu adevărat fenomenul fotbalistic al urbei.

După trei meciuri „de nimic” (Poli-Craiova 1-5, UTA-Poli 2-1, Poli-Vaslui 2-2), în finala Cupei României Timișoreana, fotbalștii noștri au realizat un record greu de egalat de alții: o singură ocazie de gol în nouăzeci și patru de minute și aceea ratată. Realizat 100%.

După finală (Poli-Rapid 0-2), ca de obicei, „iubitul conducător”, cu aerul de negustor de iarmaroc, rămas singur la ceas târziu și prea târziu, a dat din gură, în toți și-n toate, exemplul galeriei neajutându-l pe atotștiutorul și atotfăcătorul, pozând în binefăcătorul, să-și aducă aminte că se află într-un oraș civilizată cu teatru în cinci limbi, cu filarmonică, oraș universitar „de limbă cultă” cum spunea cineva, necunoscut acestui aruncător de noroi. Vorba poetului Miron Radu Paraschivescu:

„Din tot ce sînt, numai atît pot face
Și-atît vă dau: o mîină de noroi
S-o modelați ori nu, dacă vă place.”

Victor ENACHE

Ipoteze și ipotenuze

Amazoancele de la Gurile Dunării

În perioada societăților matrimoniale, femeile erau la conducerea treburilor cetății. Ele erau culegătoare de rădăcini hrănitoare, de ierburi de leac și în primul rând nășteau asigurând perpetuarea speciei. Erau bune organizatoare, harnice, mai curate (trebuiau să-și asigure igiena și pe parcursul ciclului menstrual), dar culmea...

erau și bune luptătoare, mai prudente, mai calculate ca bărbații. În nordul Dunării în Moldova de peste Prut, s-au găsit morminte de femei care aveau alături, pe lângă arme de luptă; sulite, spadă și arcuri cu săgeți, toate însemnele puterii:

diademă, brățări, sigilii și chiar o săgeată în cavitatea abdominală (dovadă că a fost ucisă în luptă).

Prin anii 3.500 î.e.n. la conducerea societății matrimoniale de pe actualul teritoriu al țării, se găsea regina Hestia, care a fost zeificată după moarte, fiind socotită ca soră bună a lui Zeus, fiind urmată la tron de regina Sarmis, cea care a pus bazele capitalei de mai târziu, Sarmisegetusa. În acea perioadă granițele regatului lor se întindeau de-a lungul Dunării până la vărsare.

Ștefan APENESCU

Replica lui Caragiale

În vremea în care era revizor școlar în județele Argeș și Vâlcea, Caragiale era văzut foarte rar prin București. Prietenii erau îngrijorați de lunga lui tăcere. Junimiștii îi cereau lămuriri. Într-o zi, întâlnindu-l Petre Carp, îl întrebă:

— Bine, măi, lancule, rău te-ai mai lenevit, nu mai scrii nimic?

— Ba scriu, coane Petrace.

— Nu vorbesc de mofturile tale, ci de o piesă bună, că n-ai mai scris de ani de zile.

— Știi una, coane Petrace? Stai dumneata doi-trei ani la guvern și voi scrie și eu atunci o piesă în două-trei acte.

Era știut că șeful junimiștilor stătea de obicei foarte puțin la putere.

Eugen CRISTESCU

Pe nisip

Mai văd și-acum mâna minunată -

Cum literele cresc -

Scrise pe nisip de o fată:

Te iubesc !

Ai scris: iubire pe vecie,

Cândva-odată,

Dar pe nisip, nimica nu durează,

Niciodată !

Victor ENACHE

EPIGRAME DE IERI, SCRISE PARCĂ AZI**Lipsa sării**

Din Banat până la Iași
Se resimte lipsa sării,
Fiindcă cei mai mulți ocnași
Au ajuns la cârma țării.

A doua zi

Îl plâng pe Stalin și vă jur
C-am să vă spun secretul:
Mă tem că vom pupa în cur
De-acum tot comitetul!

Unui ministru trimis în Spania

Am trimis la mauri
Un ministru nou,
Printre-atâția tauri
Să fie și un bou!

Ana
(lemn nuc, Essen,
colecție particulară)

Unui ministru

Îl costă o avere pălăria
Căci după rigidul protocol,
Nu se cădea să vadă România
Ministru circulând în curul gol!

Altui ministru

Văzându-l cum dospește-n
întâmplare
Și cum se umflă-n pene
un nimic,
Ca și Vasile Conta pot să
zic:
„O, tu, nimic, cât ai ajuns de
mare!”

Păstorel

(Epigrame compuse
între anii 1944-1964)
și trimise nouă

de dr. Dumitru Garofil (Constanța)

În visul cavalerului...

În Visul... tău înaripat
De-un farmec tainic al Magiei,
Zburai spre zări de neuitat
În brațele copilăriei...

În "Visul Cavalerului"
Pictura însăși e un cânt
- O artă a misterului -
Ce se-nfiripă-ntr-un descânt.

În Visul...tău răscolitor
Vrăjit de patimi nesfârșite,
Plutea un nor prevestitor
De fulgere nebănuite...

Un Rafael miraculos
Creștea-ntr-un an...ca
Făt-Frumos!

Aurel JICMAN

Magia - mama lui Rafael - a murit
în 1491, când fiul ei avea opt ani.

STĂPÂNII LUMII

Multe enigme acoperă centrul ascuns al Băncii internaționale a Rothschild-ilor.

În anul 1750, Mayer Amschel Bauer a preluat banca tatălui său în Frankfurt, dându-i numele Rothschild (după placheta roșie de deasupra ușii de la intrare care reprezenta semnul revoluționar al evreilor din Europa de est).

Mayer Rothschild a avut 5 băieți și 5 fete. Numele fiilor săi a fost Amschel, Salomon, Nathan, Carol, Jacob (James). Prosperitatea lui Mayer a început sub protecția prințului Wilhelm al IX-lea de Hessen-Hanau, cu care a luat parte la ședințele masonice din Germania. Wilhelm, un prieten al casei domnitoare engleze de Hanovra, primea sume enorme de bani prin închirierea de mercenari germani casei regale engleze. Această armată a fost aceeași care a luptat contra lui George Washington în „Vally Forge”. Mayer Rothschild, devenind bancherul personal al prințului Wilhelm al IX-lea.

Din cauza unor tulburări politice, prințul Wilhelm a trebuit să fugă din Germania în Danemarca și a depus în banca lui Rothschild 600.000 lire sterline, soldul mercenarilor.

Nathan Rothschild, fiul cel mare al lui Mayer, a luat acești bani, a plecat în Anglia și a deschis acolo o bancă. Aurul care servea de garanție provenea de la „East India Company”. Nathan obținea profituri împătrite împrumutând bani ducelui de Wellington care își finanța operațiile militare. Au mai fost scoase profituri imense din vânzarea mai târziu a aurului (depus ca garanție) în mod ilegal. Aceasta a fost originea averii imense a familiei Rothschild. Acum s-a dat startul unui consorțiu bancar internațional, când fiecare fiu al lui Mayer a deschis o bancă în capitalele europene: Amschel în Berlin, Salomon la Viena, Jacob la Paris și Carol în Neapole. Salomon devenise și el mason, ca tatăl său.

Mayer Amschel Rothschild a lăsat prin testament cum să se administreze averea de către urmași. Averea va fi administrată exclusiv de membrii familiei bărbați, cel mai mare având un vot hotărâtor în cazul unor diferențe sau decizii importante. Toate conturile urma să fie ținute absolut secret, mai cu seamă față de guvernele țărilor unde se aflau.

În 1773 a avut loc în casa lui Mayer Amschel Rothschild o întâlnire foarte importantă la care au participat 12 evrei bogați ce acordau credite sume foarte mari. La această întâlnire, bineînțeles secretă, s-a discutat elaborarea unui plan spre a putea controla averea întregii lumi. Ei au constatat că prin înființarea Băncii din Anglia au reușit să controleze economia întregii țări, dar planul lor era să poată avea un control absolut asupra averii lumii întregi. Un asemenea plan a fost discutat în astfel de cercuri cu câteva secole înainte. La aceasta dată Rothschild l-a preluat din nou. Acest plan poartă numele „Protocolul înțelepților Sionului”. Ele au fost secrete până în anul 1901, când printr-o întâmplare au căzut în mâna unui profesor rus, S.Nilus, care le-a publicat. Victor Marsden le-a tradus în engleză în anul 1921, un exemplar se află la British Museum din Londra.

Prof. dr. Ion UNGUREANU

„Alianță contra naturii”

AFACEREA „ENTEBBE”, PUSĂ LA CALE DE ISRAELIENI

Arhivele naționale britanice au dat publicității un document care pune într-o lumină cu totul nouă una dintre cele mai mediatizate acțiuni teroriste a secolului trecut, deturnarea unui avion al Air France plin cu pasageri israelieni spre Entebbe, în Uganda, petrecută pe 27 iunie 1976.

Acțiunea, revendicată la vremea respectivă de Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei (FPEP), a fost pusă la cale cu sprijinul serviciului secret israelian Shin

Beth, se arată într-o notă trimisă de un diplomat britanic, aflat la post la Paris, către conducerea Ministerului de Externe de la Londra.

În nota scrisă în plină criză, diplomatul afirma că israelienii au încheiat „o alianță contra naturii” cu FPEP, pentru a obliga Franța, să-și schimbe politica față de Orientul Mijlociu.

Operațiunea avea ca scop subminarea poziției propalestiniene a guvernului de la Paris, dar și împiedicarea unei apropieri între guvernul de la Washington și organizațiile palestiniene. „Coșmarul israelienilor este că, după alegerile din noiembrie, în Orientul Mijlociu se va instaura o Pax Americana, de care vor profita palestinienii”, se adaugă în document, cu referire la scrutinul prezidențial din SUA câștigat de Jimmy Carter. Pentru a-și pune în aplicare planul, serviciul Shin Beth și-ar fi infiltrat propriii agenți în FPLP.

Comandoul palestinian a urcat la bordul aparatului, ce efectua o cursă Tel Aviv - Paris, în timpul unei escale la Atena. Avionul a fost deturnat inițial spre Libia, dar ulterior a ajuns la Entebbe, în Uganda, condusă la acea vreme de Idi Amin.

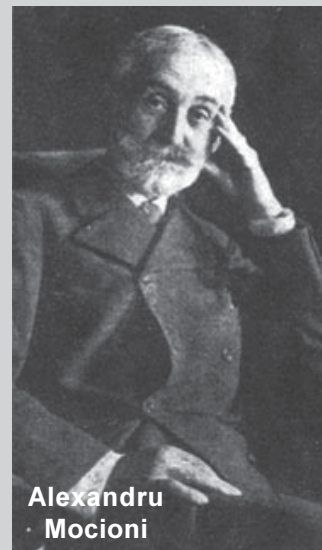
Circa 140 de pasageri evrei au fost închiși în terminalul aeroportului, restul fiind eliberați. Criza a durat până în noaptea de 3 spre 4 iulie, când ostacii au fost salvați în urma unui spectaculos raid al forțelor speciale israeliene. Afacerea „Entebbe” a fost subiectul mai multor cărți și filme, episodul figurând, spre exemplu, în „Ultimul rege al Scoției”, peliculă premiată cu un Oscar.

Dr. ec. Dumitru COSTEA

Degetul lui Mocioni

Lupta familiei Mocioni pentru drepturile românilor nu a rămas neobservată de către autoritățile represive. Drept urmare au fost asasinați Lucian, la Vârșeț în 1854, Andrei - în 1782, la Foeni și Petru - în 1859, la Budapesta

În timpul Imperiului Austro-Ungar, cetățenii de naționalitate română au fost cei mai ostracizați dintre toate naționalitățile Mulți intelectuali din acea vreme, nemulțumiți de umilinta la care erau supuși, s-au răzvrătit și au luptat prin diferite mijloace pentru a obliga autoritățile imperiului bicefal să le ofere românilor drepturi egale cu ale celorlalte comunități etnice Una dintre cele mai celebre familii din rândul căreia s-au ridicat generații de intelectuali celebri, luptători neînfricați pentru drepturile românilor din Banat este și familia Mocioni, alături de alte familii de aromâni, cum ar fi: Hurmuzachi, Gojdu și Babeș. „Prea repede am dat uitării pe acești oameni celebri și neînfricați care au luptat pentru drepturile românilor în timpul dominației Imperiului Austro-Ungar”. Mocioneștii au fost prieteni cu familiile Gojdu și Șaguna. Familia de negustori Mocioni a fost izgonită, în anul 1747, din Moscopolea natală (actual teritoriu albanez) de către ostașii otomani - care, de altfel, ceva mai târziu, în 1788, sub conducerea lui Ali Pașa, au ras la pământ întreaga localitate (Marea cetate Moscopole (Voscopole), faima vlahilor sud-dunăreni, a fost odată, în a doua jumătate a sec. al 18-lea, al doilea cel mai mare oraș-cetate din Balcani, fiind întrecută ca importanță comercială, economică, dar și culturală - doar de Istanbul. Astăzi, când Moscopole e doar o comună cu 800 de suflete (dintre care și acum 600 sunt aromâni și doar 200 albanezi), pare cumva de necrezut că micuța așezare din sud-estul Albaniei avea pe la anul 1760 spre exemplu, un număr de 60-70.000 de locuitori, în timp ce cosmopolita Atena număra doar 10.000).

Alexandru Mocioni

În 1865, alături de Andrei Șaguna s-a aflat și familia Mocioni pentru a sprijini desprinderea Bisericii Ortodoxe Române de sub tutela Mitropoliei sârbe de la Craiova și înființarea Mitropoliei Ortodoxe Române de la Sibiu. În 1881, Partidul Național al Românilor din Banat și Ungaria s-a unit cu Partidul Național al Românilor din Transilvania și au format Partidul Național Român - la care familia Mocioni a ieșit din nou printre protagoniști De asemenea, familia Mocioni a contribuit cu bani la editarea ziarelor „Concordia”, „Familia” - la Budapesta și celebra „Gazeta de Transilvania” și „Telegraful român” din Ardeal. Au acordat subvenții importante pentru ridicarea lăcașurilor de cult ortodoxe și în special pentru ridicarea catedralei de la Sibiu. Deși erau cetățeni ai altei țări, Andrei Mocioni și Vincențiu Babeș au fost numiți prin decret regal, în 22.04.1866, membri ai Societății pentru Literatură Română, ulterior (în 1869) transformată în Academia Română. Meritele familiei Mocioni au fost în permanență în conștiința națiunii române, în perioada interbelică. În Parcul Central (sau Parcul „Scudier” - după numele gen. Anton Scudier) din Timișoara, a existat bustul lui Alexandru Mocioni (înlăturat și topit de autoritățile comuniste). De asemenea, în prezent, Liceul Teoretic din Ciacova, județul Timiș, poartă numele de „Alexandru Mocioni”, iar o strada din Timișoara, pe cel de „Andrei Mocioni”, în vreme ce tot aici, o piață se numește „Alexandru Mocioni”. Lupta acestei familii timp de aproape două secole și jumătate nu a rămas neobservată de către autoritățile represive, astfel că au fost asasinați Lucian - la Vârșeț, în 23.03.1854, Andrei - în 17.11.1782, Petru - în 19.09.1859, la Budapesta. Un fapt inedit (ce evident duce cu gândul la celebra trasare a frontierelor de la Ialta din februarie 1945), transmis din generație în generație prin viu grai, este și acela că la trasarea frontierelor de stat după primul război mondial, Antoniu Mocioni - pentru a-și menține proprietatea de la Foeni în limitele Banatului românesc - a pus degetul pe hartă și pe lângă acesta s-a conturat frontiera. Uitându-ne atent, acest lucru se vede și astăzi. În popor acest teritoriu fiind denumit „punga de la Foeni”. Se pare că a existat și o cale de comunicație (cale ferată) care intră în acest fel pe teritoriul românesc și se întorcea în cel sârbesc fără a avea nici o stație, ulterior aceasta fiind dezafectată.

Petru ISAC

„Pe lat”

În anul întâmplării care urmează, după vreo săptămână de observații zilnice — de fapt, serale —, la care eram în mod obligatoriu însoțit de două-trei persoane din conducerea județului, pe data de 3 aprilie, am fost anunțați că exact în aceeași zi va veni Ceaușescu la vânatoare chiar la Mușeteica. Probabil, cineva mult prea nerăbdător îl anunțase de prezența unui urs. Văzuserăm ursul de câteva ori, nu era purtătorul vreunui record, dar blana lui întrunea punctajul necesar pentru o medalie de aur. Așa se face că, pus în fața faptului împlinit, în acea zi de 3 aprilie, pe la amiază, eram deja instalat în hochstand. În jur era încă destulă zăpadă, iar pădurarul, după ce a mai pus un braț de lemne în soba de cărămidă, a mai pus și câteva găleți cu granule în jgheburile cioplite în bușteni de brad, după care a plecat la cantonul silvic. În cele două paturi din hochstand fuseseră puse pături și ceaceafuri noi. Am

verificat ca, de fiecare dată, ferăstruicile de tragere să culiseze ușor, fără zgomot, iar săculeții cu nisip pentru sprijinirea armei să fie la locul lor. Toate acestea făceau parte dintr-o treabă de rutină. Tot ca de obicei, buștenii ciopliți în care se puneau hrana pentru urși erau astfel așezați — la cel mult treizeci de metri de observator — să determine ursul venit la mâncare să se așeze astfel, încât să fie situat „pe lat”, adică să fie expus cât mai comod pentru tir.

„La ce oră vine ursul?”

Așadar, după pregătirile de rigoare de la hochstand, am rămas în așteptare... Obosit, după câteva nopți mai mult nedormite, la căldura plăcută din interior, cred că am așipit vreo jumătate de oră. Apoi, nu mai știu ce m-a determinat, dar la un moment dat am sărit brusc în picioare. Ori subconștientul, ori niște nedeslușite zgomote de voci. De fapt, acestea din urmă erau. Ca de obicei, Ceaușescu venea la vânătorile de urs, — ca și la cele de cerb —, cam cu o oră înaintea celei fixate.

De pe prispa hochstandului, am văzut că Ceaușescu mergea înaintea grupului, sprijinindu-se în bastonul său de vânatoare, cu mâner din corn de cerb. Îl urmau primul-secretar al județului, inspectorul general de vânatoare, ing. A. Neacșu, și armurierul-aghiotant colonelul Atanasie. În câteva clipe mi-am aranjat uniforma și m-am asigurat că arma mea de serviciu are încărcătorul montat și se află la locul ei pe perete. Apoi, am coborât scara hochstandului și i-am așteptat. La sosire, conform regulamentului nostru, m-am prezentat militarmente și i-am invitat să urce. După zdruncinăturile mașinii pe drumul forestier, după mersul anevoie prin zăpada și frigul de afară, dând de căldura și curățenia din interior, Ceaușescu și-a frecat ușurat mâinile și m-a întrebat la ce oră vine ursul.

— La ora 18,30, am răspuns, dar ar putea întârzia puțin, dacă nu se potolește vântul acesta. Într-adevăr, începuse să bată un vânt subțire, care clătina ușor vârfurile fagilor și molizilor, fapt care, de regulă, îi făcea pe urși să devină mai prudenți.

„Păi ce, e după el?”

— Ei, dacă tot am venit, îl așteptăm! spuse Ceaușescu. Bine că e senin și avem zăpadă, continuă el. Avem luneta de noapte? îl întrebă pe aghiotant. La răspunsul afirmativ al acestuia, Ceaușescu îi ceru să scoată din geantă cărțile, pentru un joc de „septic”. Cărțile făceau parte din „arsenalul” permanent al genții. Am scos de sub pat o măsuță pliantă — de care bănuiam că va fi nevoie — și am așternut deasupra un ștergar de artizanat.

— Mai bine pune o pătură deasupra — spuse Ceaușescu — merge mai ușor. Evident că știam treaba asta de la jocurile de poker, făcute uneori cu colegii, pe bețe de chibrit, dar, de data asta, n-aveam cum

să-i confirm.

— Ei... — reîncepu Ceaușescu — care cu care joacă? Primul-secretar se scuză, motivând că nu cunoaște jocul. De fapt știa, dar ceva îl îndemna la reținere. Ceaușescu l-a privit o clipă mai lung, dar n-a comentat.

— Joc eu cu dumneavoastră, dacă mă primiți în echipă... rosti inspectorul general de vânatoare, Neacșu.

— Dumneata nu joci? mă întrebă Ceaușescu.

— Numai dacă mă primește în echipă tovarășul colonel Atanasie, am răspuns.

— Cum să nu te primească — zâmbi Ceaușescu — păi ce, e după el? Știe foarte bine că jocul ăsta „merge” mai bine în patru oameni, decât în doi sau în trei.

Am început jocul. Curând, parcă uitând cu cine jucam, am început să trântesc cărțile pe masă, dezinvolt, ca și cum aș fi făcut-o cu colegi de-ai mei. Întâmplarea a făcut ca, la două-trei jocuri, să am în mână cărți bune, așa că acumulam puncte cu repeziciune. La un moment dat, am simțit pe sub masă niște semne ușoare din partea inspectorului general de vânatoare. Mi-am dat seama imediat că trebuia s-o las mai domol. Am început să facem greșeli voite, și eu, și partenerul meu, astfel încât „echipa” lui Ceaușescu să câștige, ceea ce îl bucura tare mult. S-au petrecut și lucruri nostime, de pildă, Ceaușescu, mascându-și — chipurile — buzele cu cărțile răsfirate, îl întreba — nu șoptit — ci cu voce normală, pe inspectorul general de vânatoare:

— Câte cărți bune ai, Neacșule? în aceeași manieră, acesta îi răspundea:

— Trei, tovarășe președinte.

— Nu te cred, răspundea Ceaușescu! la să le văd!

Neacșu se conforma, iar Ceaușescu vizibil înviorat, îi „porunca”, cum se spune la acest joc, „să bage gras”.

Sau uneori, nemulțumit de cărțile pe care le primise, le azvârlea pe masă, motivând că i s-au dat cinci cărți în loc de patru, cerând să fie amestecate cărțile și date din nou. Sau, în mod vizibil, lua câte o carte bună de pe masă, iar ceilalți se prefăceau că n-au observat. Una peste alta, jocul avea haz. Pe vremea aceea, era de neînchipuit că voi avea prilejul să joc cărți cu șeful statului. Mai târziu, după vânatoare, primul-secretar a interpretat jocul din ziua aceea într-o manieră inedită. „La început, o cam luasei razna cu cărțile. Dar să știi de la mine, șeful statului nu pierde niciodată și nici nu trebuie să piardă.” Aveam să-i răspund în glumă:

— Cred că așa este, tovarășe prim! Dar nu m-am putut abține: pe de o parte, să nu fac impresia unui jucător slăbuț, pe de altă parte, eu am fost Șeful Catedrei de Șptic la Universitatea din Monte Carlo!

— A răs și nu s-a supărat. Vânatoarea fusese reușită. Dar să revenim la aceasta.

„Hai să-l luăm”

Șimplul se scurgea repede, încă nu venise ursul, deși se apropia seara. Am întrerupt jocul de cărți și m-am instalat la ferăstruica din față, cu binoclul la ochi. Era ora 18,30. Am început să controlez cu atenție sporită marginile pădurii, care coborau spre pârâu.

— A venit ursul, mai bine zis vine... Se vede pe vale, mai sus, la vreo sută de metri, pe dreapta.

— Măi băieți, e cam mic, rosti Ceaușescu, după ce l-a privit câteva clipe prin binoclu. Dar pentru că tot am venit, hai să-l „luăm”. Eu tăceam chitic. Era ursul care fusese văzut venind câteva zile la rând; nu eram deloc implicat în lansarea invitației la vânatoare și deci — cu atât mai mult, neîntrebat — nu aveam motive să comentez. De fapt, nici n-a fost nevoie.

Ceaușescu a cerut carabina reglată până la o sută de metri, s-a așezat pe scaunul aflat înaintea ferăstruicii, a rezemat arma pe săculețul cu nisip și, când ursul — între timp ajuns la granule —, după o scurtă privire în jur, și-a vârât botul în ele, a tras... L-a lovit undeva între umeri, în coloana vertebrală, încât ursul a căzut „în foc”, cu botul în granulele din care nu apucase să mănânce.

— Frumoasă lovitură, tovarășe secretar general... dacă îmi permiteți... îndrăzni primul-secretar.

— Mda... dar ia să căutați unul mai mare, tot pe aici! În munții ăștia trebuie să fie urși mai mari... Pentru orice eventualitate, fără să cer permisiunea cuiva, mi-am luat carabina din cuier, pe pridvorul hochstandului am încărcat-o și m-am apropiat cu prudență de urs.

Era mort... Au coborât și ceilalți, apoi l-am măsurat cu o ruletă, la lumina lanternelor. Avea... 350 de puncte. Aprecierea fusese corectă.

Blana ursului din ziua aceea avea să joace un oarecare rol, într-o întâmplare, tot în prezența lui Ceaușescu, pe care o voi istorisi într-un alt episod.

Mitică GEORGESCU

Membru al Asociației Internaționale a Ziariștilor de Vânatoare (din 1969)

Membru de onoare al Asociației Naționale a Vânătorilor de munte din Franța (din 1980)

Expert de vânatoare agreat de Consiliul Europei - Convenția de la Berna (din 1990)

Doctor în științe. Teză susținută în anul 1984, la Universitatea Brașov, în domeniul biologiei vânatului

Odă repausului ortodox

Sealul euro-optimiștilor, o națiune unică și indivizibilă paneuropeană, este în mod evident o fata morgana. Dezintegrarea națională și integrarea europeană au loc pe principiul vaselor comunicante, adică are loc în permanență un efort de echilibru. Acest fenomen îl putem observa atât la centru – Franța, Germania, Italia, Benelux - cât și la periferia Uniunii Europene, în țările care au aderat mai târziu și au o poziție geopolitică și socio-economică mai fragilă. Chiar și în România și Bulgaria, din 2007 membre ale UE, se face deja simțită această experiență socială.

Între anii 1997 și 2001 venitul din UE a crescut, iar pe de altă parte discrepanța dintre națiuni a scăzut. După cum se vede, adâncirea cooperării și coordonării activităților statelor UE le aduce treptat pe aceeași linie de plutire și în ciuda prejudecății că discrepanța dintre săraci și bogați s-a adâncit pretutindeni, realitatea este alta. În țările din centru UE, într-adevăr bogații sunt mai bogați. Meritocrație? În schimb în mai toate țările de la periferie, în mod tradițional mai sărace decât cele din centru, are loc o nivelare a veniturilor între bogați și săraci. O victorie a mediocrității?

În trecut fiecare stat avea un sistem social propriu, care se oprea brusc la graniță. Integrarea UE face granița mai permisivă, în comparație cu ceea ce a fost, o desființează chiar, ceea ce are un efect direct și nemijlocit asupra migrației forței de muncă, veniturilor și bineînțeles sistemelor sociale. Totuși UE nu implică nivelarea sistemelor sociale, ci tradițiile vor fi determinante, atât timp cât fiecare neam are o religie, limbă, cultură, istorie etc. inconfundabilă. Acestea determină atât ritmul integrării, cât și diviziunea socială a muncii, productivitatea, venitul, sistemul social.

Dacă aceste constatări din țările UE ale caror tradiții sunt rezultatul creștinismului occidental, cu atât mai mult aderarea a 30 de milioane de români și bulgari va scoate în evidență discrepanța dintre lumea activă din vest și cea contemplativă din Balcani. Pravoslavnicii nu cunosc decât iadul și raiul, ceea ce duce la polarizarea extremă a societății în bogați sau săraci. Purgatoriul și clasa de mijloc sunt străine ortodoxiei.

Proiectul UE, o inițiativă a elitelor, e acceptat de cei înstăriți, bine pregătiți profesional și respinși pretutindeni de cei cu pregătire și situație materială precară. Aceștia au votat împotriva Constituției UE. Europa socială cere timp. Oricum românii și bulgarii pravoslavnici, prizonieri duhovnicești și sobornicești Constantinopolului și Moscovei, au nevoie de generații pentru a se alinia nivelului de la periferia Europei occidentale pentru că au înclinația orientală, atavică spre „odă repausului adânc”, incompatibilă în fond cu acquisul comunitar, forma laică a codului canonic romano-catolic.

Prof. dr. Viorel ROMAN,
consilier academic la Universitatea din Bremen, Germania

*„Această țară nu e condusă,
din păcate! Această țară este
șantajată, terorizată și
lăsată de izbeliște!”*
Adrian Păunescu

O FABULĂ

Holocaustul este real, nu poate fi negat, a produs într-adevăr milioane de victime evreiești, numai că răspunderea pentru aceste crime cumplite revine și sioniștilor, nu numai naziștilor! Într-o proporție pe care Israelul nu mai are voie s-o ascundă!

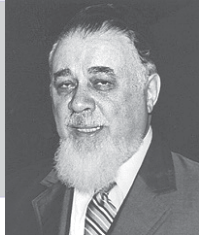
Pentru ipoteza de mai sus ne trece prin minte următoarea „fabulă”: imediat după venirea la putere a comuniștilor în România, compozitorul Anatol Vieru a compus, pe versuri de Maria Banuș, un cântec de slavă lui Iosif Visarionovici Stalin. Cântec care se cânta cel puțin o dată pe zi la posturile românești de radio. În ziarul „Le Monde” a apărut după o vreme un articol despre servilismul dezgustător al românilor, popor cu suflet de slugă, de vreme ce ridică osanale nesfârșite celui care îl înrobise sub cel mai despot regim din istorie. „Ce soi de oameni sunt românii ăștia?” se mira ziaristul francez, comentând amintitul cântec, pe care românii „îl cântă ca pe imnul lor național”!

Morala fabulei: ziaristul francez era evreu, compozitorul român era evreu venit în România odată cu tancurile sovietice, autoarea textului era evreică, iar directorul postului de radio era și el evreu. Stalin și el, se pare... Românească, rușinoasă și descalificantă era numai vina că românii ascultau, vrând-ne-vrând, zilnic acele osanale, osanale propriu-zis și eminamente evreiești... La fel este și azi răspunderea noastră, românească, pentru Holocaust! Este la fel de reală și de adevărată și de românească ca dragostea și recunoștința noastră de odinioară pentru Stalin, dragoste care stârnea oprobiul evreilor din Occident! Oprobiul evreiesc față de români pentru o faptă tot de evrei săvârșită!... Ca și Holocaustul! Și pusă în cărca noastră, a românilor!

Ion COJA

Din amintirile unui RABIN

Alia

„Lo Amut”. Dumnezeu mi-a dat viața și eu trebuia să-i plătesc o datorie pentru asta. „Nu voi muri, ci voi trăi spre a povesti înfăptuirile lui Dumnezeu” (Pasmul 118,12).

130 000 de evrei s-au înscris pentru Alia în 1958. „Nu e nimic de făcut. Am renunțat la tentativele de a vă convinge să rămâneți” — mi-a spus Bodnăraș. „Ne-ați întors spatele. V-am salvat viețile, v-am dat toate drepturile, mai mult decât ați avut vreodată în această țară, dar ați fost și ați rămas un popor nomad”.

L-am întrerupt, spunându-i: „Tocmai pentru a nu mai fi «nomazi» avem nevoie de o patrie, de o țară a noastră, care este Israel”.

Reacționând la atitudinea noastră, guvernul a dat afară mii de evrei din diferite servicii în care lucrau și a exmatriculat studenții din universități.

La protestele mele, Bodnăraș, mi-a răspuns: „Știți că instrucția în școlile și universitățile noastre este gratuită și că statul socialist plătește. Ne cereți cumva să vă pregătim pe banii noștri doctorii și inginerii pentru Israel? Este prea mult!”.

În cele din urmă, guvernul român ajunsese să recunoască faptul real că evreii erau un „capital politic” pierdut pentru afacerile sale politice și că pot fi făcuți „cadou” rabinului lor.

Dr. Moses ROSEN

Un ideal – solidaritatea etnică

Nu suntem, în principiu, împotriva programelor de omogenizare socială sau de conștiință a comunităților din România, dimpotrivă, dar nu de toleranță au neapărat nevoie românii, ungurii, țigani, inclusiv aromânii, ci de solidaritate națională sau cum s-ar numi, mai nou, solidaritate etnică, sentiment și comandament menit să angajeze și să responsabilizeze pe toți cetățenii țării, toate colectivitățile de limbă și spirit de pe teritoriul țării.

Solidaritatea etnică va impune, în același timp, și obligații, pentru cei minoritari, va omogeniza, deci, eșichierul etnic al națiunii românești, va chema minoritățile la modernizarea, democratizarea României fără presiuni sau constrângeri și chiar fără indicarea expresă, doar în anumite ocazii, a unor articole de lege din Constituție, ori alte prevederi similare.

Ion VULPE

„DA” ori „NU”

La 19 mai 2007 prin referendum s-a decis soarta Președintelui Băsescu. Poporul nu a vrut să facă pe placul parlamentarilor “marionete” și a anulat suspendarea, că așa-i în democrație. Alianța ad-hoc anti Băsescu, va avea de suferit la următoarele alegeri. Băsescu zburdă făcând băi de mulțime, una după alta bucurându-se de o popularitate remarcabilă. PD+PNLD au câștigat în sondaje și le-a crescut cota electorală. Bineînțeles că proaspăta alianță PNL+PSD+PC+PRM au pierdut puncte bune. Campania electorală a avut un caracter “forțat” la aceștia, pe când Campania pro Băsescu a fost un succes. Nici că se putea un prilej mai bun pentru Președinte să atace disculpându-se.

Dr. ec. Ștefan TARJOC

